

TRATAT DE ESTETICĂ A DURERII

Ilinca Bernea

TEXT

équivalences

poèmes

Nijmegen 2015

© 2015 ILINCA BERNEA (Bucharest, Romania) [TEXT & GRAPHICS]
© 2015 ÉQUIVALENCES (The Netherlands) [PDF \LaTeX – PDFSCREEN]
ORIGINAL EDITION: Dacia, Cluj-Napoca 2010 [ISBN 978-973-35-2492-2]

THIS ELECTRONIC EDITION IS A *non-profit* PUBLICATION PRODUCED BY
PDF \TeX 14.H [T \TeX LIVE 2013], & **CREATED BY \LaTeX 2 ϵ** [PDF \LaTeX 2014.3.4],
with HYPERREF & PDFSCREEN

PDF \TeX 14.H © 2001 HÀN THẾ THÀNH
 \LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ
PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

PRINTED IN THE NETHERLANDS – SEPTEMBER 10, 2015
LAST REVISED – SEPTEMBER 12, 2015

Ilinca Bernea
TRATAT DE ESTETICĂ A DURERII

Nijmegen
2015

Reversul medaliei

Cum să ucizi poetul

De poeți nu e niciodată nevoie.

Ei sunt niște paraziti, niște lepădături, sunt cu toții nebuni de legat.

Ei nu merită să trăiască în lume

Pentru că tot ce vor e să fugă din ea.

Poeții nu sunt buni de nimic. Singurul lor talent e să tulbure ordinea publică.

Să facă dezordine în lucrurile pe care cu migală și devoțiune oamenii de bine le arajează cuviincios.

Poeții scurmă prin deșeurile depozitate la marginea pământurilor locuite

Le ard ca să se încălzească și din cenușă își fac amulete

Sunt niște păgâni

Niște barbari

Niște duși cu sorcova care nu merită să trăiască

În lagărul pe care destoinicii îl numesc lume

Ei sunt cel mai adesea creaturi noctambule

Se hrănesc cu rășini, cu praful drumurilor, cu jăratice și cu fantasma înăbușite în sânge

Înfulecă și fel de fel de duhuri

Poeții sunt greu de ucis

Dar pentru binele colectiv

Există câteva mijloace prin care pot fi anihilați

Nu încercați să le amputați brațele sau picioarele

Tăierea membrelor îi va face să zboare

Deîndată ce nu mai pot umbla le cresc aripi

Durerea le amplifică puterile

Poeții nu pot fi uciși cu pietre

Pentru că știu să facă în așa fel încât pietrele să se întoarcă spre cel ce le aruncă

Odată spânzurați umbrele lor încep să danseze cu umbrele celor vii, luându-le mințile

Sângele poeților răstingniți se prelinge pe asfalt desenând contururi înfricoșătoare

Poeții nu pot fi distuși decât de un arcaș

Care-i lovește drept în inimă

Arcașul trebuie să fie de o frumusețe rară

În așa fel încât poetul să se îndrepte singur spre moarte

Cu cât ucigașul e mai frumos cu atât poetul e mai fericit să moară

El știe că va muri

Căci lumina din ochii arcașului îi poate învinge pentru o clipă durerea

Iar durerea e ceea ce îl ține în viață

Poeții nu mor nici de frig, nici de foame, nici de boală, nici de bătrânețe

Mor atunci când sunt străpunși în inimă

De cel mai frumos arcaș care trage spre ei cea mai frumoasă săgeată din cel mai frumos oraș

Din cea mai frumoasă dintre lumile imposibile.

Metamorfoze

Sunt printre cei care s-au strecurat ilicit în lume, care subzistă ilicit.
Sunt prea lungă sau prea oblică sau prea concavă ca să încap în pielea asta umană
Malaxorul de suflete n-a reușit să scoată din mine un bun cetățean

Fratele meu s-a preschimbat într-un bolovan
Iubitul meu într-o stea înghețată
Prietenii mei s-au transformat în adulți
Mama mea a devenit bărbat

Doar eu am rămas neschimbată
mi-am păstrat intacte
neputințele
fricile
îndoielile
tristele obiceiuri
deprinse din copilărie

Câteva rămășițe dint-o substanță lirică dispărută
îmi alterează gândirea

Așa se explică

Cum de sunt compatibilă doar cu singurătatea

și cu lumina ascunsă în sinea lucrurilor
pe care numai eu o văd

Vei fi în stare?

Lumea ne ține în fălci și ne mestecă lent
Amestecându-ne unii cu alții până uităm cine suntem

Amintirile ne reneagă
Din când în când vin îngerii să ne măture umbrele

Vei reuși să mă găsești în acest ocean de suflete?

Vei ști să-mi cureți praful de pe față

Îmi vei recunoaște privirea pe acest chip brăzdat de frică și îndoială

Vei fi în stare?

Camera obscură

Nu știu cât timp am stat în camera obscură
Legată cu lanțuri de amăgirile lui
Frica îmi adumeca sufletul însângerat...
Mă urmărea ca un câine

Uneori se întâmpla să mă imaginz vie și teafără
Alergând printr-un oraș necunoscut
Atrasă de forța gravitațională a muzicii tale
Spre ce mai rămăsese întreg din mine

Rănește-mă tu
Vreau să fii tu sursa suferinței mele
Vreau să mă dori tu
Și nu altul

Îmi spuneam ca să alung somnul
Care-mi sorbea sufletul ca o mlaștină

Mi-era tot timpul somn și frig în camera obscură
Iar muzica ta topea zăpezile, risipea cețurile
Îmi arăta soarele și chiar îl vedeam

Iubirea lui mă forța să trăiesc într-o gamă minoră

Ceea ce, cu timpul, devine angoasant
Iubirea lui mă forța să trăiesc
Iubirea lui mă forța

Stăteam în camera obscură și visam un singur tablou
Dintr-o lume în care am locuit împreună
Cândva
Într-un timp din care nu mai am amintiri

Visam mereu o singură scenă
Singură
Ca adevărul

Undeva în tablou
Pe străzile unui oraș necunoscut
Eram eu alergând spre tine

Se făcea că e primăvară pentru prima dată
Trăgeam aer în piept și miroasea a viață

Tu ești tot ce a mai rămas întreg din mine
Din lumea asta descompusă,
Populată doar de străini și bolnavi

Vreau să mă dori tu și nu altul
Vreau ca doar muzica ta să mă facă să plâng

Atunci când sunt târâtă în camera obscură
Întemnițată acolo,

siluită,
pângărită
de dragostea altora

Intermezzo:

Privirea ta e un text magic din care s-au șters anumite litere.

Labirintul

gesturile noastre moi, lente și sedentare
mișcările noastre moșcăite. . .

fantasmele care ne cos ne țes sufletele cu același fir
coșmarurile care ni le destramă în aceleași spaime
dorul care ni le leagănă în aceleași cuvinte

bătăile inimii noastre sincronizate în andante și allegro
niciodată în moderatto cantabile

toate alcătuiesc geometria secretă a unui labirint
din care n-aș vrea să ies niciodată

Travestiți în fluturi

Prea multe frontiere și tranșee ne despart de adevăratele noastre chipuri
Dorințele ne sfâșie lumina din priviri

Într-o noapte de vară

Trupurile ne vor trăda sufletele

Dorul ni se va îneca într-un torent de senzații

Cu fiecare sărutare a ta un cui îmi va străpunge carnea

Dragostea ta va ucide îngerul din mine

Și mă va transforma în femeie

Să bem pentru asta. . .

Torționarii cred că ar putea ajunge în miezul ființei chinuind un trup

Amanții cred că ar putea ajunge în miezul ființei dezmierdând un trup

Cu fiecare mângâiere vom fi tot mai orbi și mai surzi

Va trebui să urlăm ca disperații ca să ne auzim vocile interioare,

Să ne sprijinim de ziduri ca să mai nimerim drumul spre vis

Într-o noapte de vară vom fi împușcați de gloanțele dorinței

Ne vom dezbrăca de amurguri, ne vom lepăda de ploi, ne vom scutura de stele. . .

Doar ca să ne putem atinge trupurile

Ca să mă poți înșela cu femeia din mine

Nu-mi vorbi despre prăbușire,
Tu nu cunoști gustul noroiului care îți curge prin vene
După ce amuțesc toate dorințele,
În clipa aceea nenorocită
Când vânătorul din el îl răpune pe înger. . .

Nu îmi vorbi de dragoste
În fiecare izbucnire a pasiunii tale adie vântul despărțirii

Mai bine hai să ne închipuim că banca asta pe care stăm e un leagăn în munți
De unde priveghem apusul
Că locul asta prin care trec trenuri nu e o gară ci o sală de spectacol
Că urmează să intrăm în curând în scenă
Și trebuie să ne concentrăm asupra unor lucruri esențiale
Cum ar fi mâna ta stângă și mâna mea dreaptă
Desenând pe întuneric peisaje cu îngeri
Frunțile noastre ciobite lipindu-se una de alta prin vis
Alcătuind un singur chip
Buzele noastre unite
Inventând răsăritul

Nu vreau să mă gândesc la noaptea de vară
În care vom deschide împreună cutia Pandorei
La ziua în care bărbatul din sângele tău va ucide îngerul...

Imaginează-ți cum ar fi să putem evada din tranșee
Fără să primim nici un glonț în inimă

Să străbatem pustiul orașelor

Travestiți în fluturi

Să rămânem neclintiți pe banca asta

Ca două sperietori de păsări

Să ne îngroape toamna în frunze

Să nu vorbim despre trenuri,

Să ne gândim mai bine la cum am putea reclădi

Amurgul ăsta din litere și sunete

Să ne pregătim pentru spectacol

Să ne vopsim unghiile și părul, să ne deghizăm în androgini

Să ieșim în scenă ca și cum am fi nemuritori

Pășind misterios prin lumina crudă a reflectoarelor

Surâzând la stele

Ca și cum dragostea ar fi veșnică

Ca și cum nu va exista nici o noapte de vară

În care trupurile ne vor trăda sufletele

Lasă-mă doar cu îngerul din tine. . .

Să rămânem aici

Ca două umbre pe-un zid

Să ne deseneze copiii mustăți

Să rămânem pentru totdeauna în secunda asta

Privind spre mâna care ne deschide poarta cerului. . .

O îmbrățișare perfectă

Cât de mult ne-a trebuit ca să ajungem aici
să ne scuturăm din somn, să ne tragem pe umeri cămășile inocenței
să ne dezbărăm de maleficele discursuri care ne țineau captivi

Câte mii de ani ne-au trebuit
ca să găsim drumul ce duce în afara lumii
câte oaze ne-am frânt până am învățat
să ne lăsăm purtați de vânturi prin timpul ăsta fără durată...
să trecem prin foc fără ca flăcările să ne orbească
să putem rămâne neclintiți sub urgiile apelor

De câte ori a trebuit să murim până am izbutit
să ne smulgem rădăcinile din pământ
și să ne ridicăm la înălțimea muzicii

Cât de greu ne-a fost să ne dezlipim umbrele de pe chipuri
să putem evada din infernalul mecanism
să urcăm sau să coborâm spre abisurile interioare
și să ne contopim acolo în adâncurile informe
într-o îmbrățișare perfectă...

Stafia

Nu s-a întâmplat nimic

S-a trântit o fereastră

Nu e nimeni aici

Doar Frica

măsurându-ne umbrele, numărându-ne clipele

La iarnă o să fie frig

mi-aș dori să ningă,
dar zăpada se murdărește
deîndată ce se așerne peste străzile noastre infecte
peste umerii noștri plini de funingine, peste fețele noastre schimonosite
peste iubirile noastre astenice
peste sufletele noastre mucegăite înnegite de patimi
peste adevărurile atât de puțin adevărate
care ne asigură supraviețuirea

O să vină înghețul, vom sta lipiți de calorifere
visându-ne emigranți pe o altă planetă

Vom vorbi până când ne vor amorti limbile
fără să spunem nimic
până când ecoul propriilor cuvinte ne va perfora auzul ca un bisturiu

În iarna asta vom sta închiși în casă
urmărind din fereastră cum zăpada se transformă în noroi

Ne vom hrăni cu proza cea de toate zilele
minunându-ne de câte gesturi mecanice ne stăpânesc
trupul și mintea

de câte vietăți fără nume locuiesc în noi
subminându-ne dreptul la fericire

Din când în când ne vom atinge prin întuneric
ne vom lipi unul de altul ca să nu ne fie frig
ne vom minți că asta e tot ce putem aștepta
de la o iubire reală

Vom sta aliniați ca doi soldați pe marginea patului nupțial
numărându-ne cicatricile
dând vina pe lume, pe ceilalți, pe păcătosul de trecut

Vom asculta muzica viscolului șuierând prin pereți
în așteptarea noului sezon poetic

Intermezzo:

Despre ceea ce aş avea cu adevărat ceva de spus nu pot decât să tac.

Ipoteză

Vânez coincidențe cu fervoare de maniac.

Nu mă ajută la nimic.

Coincidențele n-au nici un sens.

Adevărul n-are nici un sens.

Să zicem că într-o bună zi aş afla dezlegarea misterului

De care acum mă agăţ ca o plantă carnivoră.

Ei şii?!

Legea destrămării

Ne înstrăinăm cu fiecare clipire de gene,
Pesemne există o lege a descompunerii
Care ne destramă ființele atunci când suntem prea aproape
Unul de celălalt
O chimie nefastă ne alterează sufletele la atingere
Și nu mai simțim decât zațul celor ce se întâmplă
În imediata proximitate a trupurilor

Cineva cântă la vioară într-o lume paralelă,
Ne tâșnesc umbre din țeastă devin uriașe acoperă orizontul
Trecutul ne soarbe ca o gaură neagră
Căscată în spațiul îngust dintre noi

Lucrurile se întâmplă cumva de la sine
În afara noastră

Ne sărutăm trist și resemnat ca într-un ritual al uitării de sine
Ca și cum am scrie cu buzele un recviem al singurătății

E inutil orice ai face, orice gest e în plus
Îmi vorbești ca unui străin, iar timbrul vocii tale mă transformă într-o stalactită
Într-o mașină de tuns iarba, într-o sperietoare de ciori

Într-un gândac de bucătărie
Mă privești ca pe un străin iar asta mă preschimbă
În oricine
În nimeni
Într-unul dintre milioanele de orfani ai planetei
Într-una dintre milioanele de femei singure

Ne pomenim striviți sub povara unor amănunte ne semnificative
Expulzați la periferia a tot ceea ce ar trebui să fie
Lumea se așterne între noi ca un ecran orbitor

Nu mă regăsesc în nimic din ceea ce sunt și simt în prezența ta
Mă sufoc în aerul uscat dintre noi
Contaminat de duhurile bolnave ale trecutului
Pe care îl târăști după tine ca pe-o jucărie stricată

Lasă-mă să deschid fereastra
Nu mai suport respirația sordidă a stihiiilor care te stăpânesc încă

Cineva cântă la vioară într-o altă lume

Iubirea ta seamănă leit cu ne iubirea, îmi spun și îți surâd vinovat
Îmi dăruiești frigul și foamea, noroiul, zăbrelele cuștii în care ai trăit
Disperarea îți biciuiește nervii
Și mi-o împărtășești fără milă în numele fericirii de cuplu

Privirea ta îmi rămâne încrustată în tâmpile ca o arsură
Furia explodează din tine ca un suvoi de sânge întunecat

Frica ia cina cu noi

Stă pe marginea patului ca un inchișitor

Cineva cântă la vioară în carnea mea

În sângele meu

În tăcerea cu care mă apăr de tine

Bătrânețe

În copilărie alergam cu privirea în sus
Întreaga lume avea dimensiunile cerului

Înțelepciunea nu e a bătrâneții, ci a copilăriei înstelate
a îndrăgostitului care înfruntă gloanțele pentru o himeră
e a eroului care sfidează indiferența publică
a nebunului vede prin ziduri și prin întuneric

bătrânii nu mai vorbesc cu stelele,
nu mai înfruntă gloanțele,
nu mai străpung întunericul
nu mai sfidează nimic

Cu cât îmbătrânim suntem din ce în ce mai aproape de pământ
Ne supraveghem atent pașii tot mai nesiguri,
auzim zgomotele,
vedem denivelările trotuarelor

Gravitația ne absoarbe sufletele

Privirile ni se scrutură de vise

Câteodată un câine sau o pasăre ne străbat retina

Reversul medaliei

Era duminică în ziua în care mi-ai adus în dar ninsoarea
Găsisem ieșea din lume
Un drum nestrăbătut de pași omenești ni se deschidea înainte
Cât cuprindeam cu privirea ni se arăta un alb imaculat
Mă gîndeam la camera obscură
Prin pereții căreia răzbate vuietul visolului și croncănitul corbilor înfometaji
Nu, nu mă voi mai întoarce acolo niciodată
Nu mi-e frică

Duminica era pe sfârșite
Am întors capul și în urma ta zăpada sângera
Nu mi-e frică
Vom merge mai departe, totul e să nu privim înapoi
Cenușile trecutului îți otrăveau sângele
Buzele tale, învinețite de patimi, îmi rosteau numele ca pe o sentință
Ninsoarea devenea ruginie
Ni se așternea pe umeri, pe frunți, pe retină

Nu mi-e frică
Mă ascund în straturi ale tăcerii din ce în ce mai adânci
Tu te cerți cu fantomele tale

Ninge cu furie și zăpada ne acoperă umbrele, ne astupă vocile, ne șterge urmele. . .

Poate că totuși drumul acesta duce spre casă

Nu vreau sa ma întorc în camera obscură

Dar e tot timpul noapte și trebuie să ne adăpstim de îngheț într-o locuință străină

Fantomele trecutului țipă și ne astupa timpanele

Trebuie să răcnești ca să te aud, dar nu-ți mai deslușesc cuvintele

Iar tăcerea e singurul răspuns pe care ți-l pot da fără să te mint. . .

Foșnetul zăpezii sună a pustiu

Poate că la un moment dat, la o răscruce, am luat-o pe un drum greșit

Care ne-a întors în lume

Cine știe

Soarele nu mai răsare nici măcar printre nori

Mâinile tale lipesc în fereastra întunecată un cer din fotografii

Nu mi-e frică

Iubirea noastră a început să semene preabine cu camera obscură

Prin peretii căreia răzbate vuietul stihiilor

E o situație cu care sunt obișnuită

Dacă vrei mai rămâi, mi-e totuna

În locul tău văd doar o umbră a unui bărbat dintr-un șir nesfârșit

Habar n-am cine ești și ce întâmplare te-a adus lângă mine

Mi-e dor de singuratatea mea ca de un suflet pereche

Da, poți să pleci, eu mai rămân aici, să fac curat în locuința asta

În care vor mai înnopta și alte cupluri

Vreau să fie totul alb și imaculat atunci când plec,
În amintirea Duminicii în care mi-ai adus în dar zăpada

Vântul închide ușa în urma ta
Și frica mi se așează în poală ca un animal sălbatic
Pe care l-am crescut de mic. . .

Reality show

Îmi amintesc de vremurile bune în care mai existau prejudecăți
Cu care se răfuiau poeții
Acum s-a zis cu nedreptatea,
toate sursele de revoltă au fost eradicate,
E libertate la discreție
E liniște și pace
Nici un inadaptat, nici un paria, nici un nebun nu ne mai tulbură tihna
Nu mai mânjește cu sânge cerul marilor orașe
Nu mai sapă abisuri în parcurile publice

Nici măcar câinii nu mai latră la lună
Au devenit realiști, blazați au înțeles că luna e doar un astru înghețat

Acum substanța lirică se fabrică artificial pe cale industrială
Din resturi de materie sonoră și vizuală
Din rămășițele pământeste ale vechilor epopei
Din cenușa foștilor condamnați la moarte

Poeții urmează cursuri de reorientare profesională
Unii dintre ei ajung hingheri, alții devin contabili sau avocați
Dar nu mai suferă
Conștiința lor a fost eliberată de povara sufletului

Și pot fi în sfârșit utili societății

Lumea a devenit un loc agreabil

Demonii au fost alungați

Îngerii – care vor să stea – spală vase, mătură, curăță cartofi, cântă prin metrouri

Life is fun

Deșeurile fostelor utopii împrăstie radiații

care îi afectează pe cei slabi

încă dispuși să mai creadă în ceva

Dar în cele din urmă cinismul

Va crea anticorpi

Va învinge

Orice speranță

Anatemă

Suferința nu e o mașină de spălat păcate

Și dictatorii suferă

Durerea nu te face victimă

Și tortionarii plâng

Și mincinoșii

Și violatorii

Suferința nu-ți poate aduce înapoi frumusețea

Pe chipul mânjit urățit deformat de ușurința cu care te-ai lepădat de mine

Ție ți-a plăcut să te joci cu absolutul

Să rostești cu buzele uscate de dorință sentințe ireversibile

Pasiunea e o armă letală, te-am prevenit

Am văzut totul ca prin sticlă...

Splendoarea acelor zile însorite măcelărită de nebunia ta

Trecutul împrorcat cu noroiul și sângele prezentului

Pasiunea nu ține loc de iubire... nu te face bun

Suferința nu te face victimă...

Nimic nu-ți va mai reda inocența în ochii mei

Care sunt ai lumii și ai tăi deopotrivă

Sunt nimeni... sunt gunoiul pe care îl arunci în fiecare dimineață

Sunt foșnetul frunzelor care mor
Sarea lacrimilor, gustul sângelui, tot ce pierzi tot ce doare
Tot ce e umbros și pieritor
Becul care îți arde privirea
În insomnii

Eu voi fi febra și frica și întunericul care îți inundă singurătatea
Sunt nimeni sunt compoziția ratată pe care ai distrus-o ieri seară
Sunt umbra pe care ai îmbrâncit-o în prăpastie
O biată suflare, un murmur, o tânguire care îți biciuie tâmplele
Până la capătul eternității
Ție ți-a plăcut să de joci cu absolutul

Tot ce va mai urma de-acum încolo,
Fiecare toamnă fiecare înserare va purta chipul meu
Melancolia îți va șopti în timpane numele meu. . .
Sunetul ploii îți va împăștia în suflet cenușa iubirii mele violate de nesăbuiința ta
Fiecare dorință îți va fi scăldată
În sângele durerii mele inocente

Nu te amăgi că suferința ar fi o mașină de spălat păcate
Nimic nu-ți va mai reda frumusețea
Pe chipul mânjit, urât, deformat pentru totdeauna
Nu e vorba de mine ci de un gest sinucigaș

Eu sunt nimeni sunt gunoiul, praful și pulberea dumului
Sunt covorul de frunze veștede pe care calci

Scrumul țigării pe care ai fumat-o

Înainte de imbarcarea pe pluta

Care te va duce în infern.

În ceea ce mă privește e liniște e vară

Focul apei aerul pământul și-au reintrat în matcă

Singurătatea mea e mai frumoasă decât iubirea ta....

Copil cuminte

De-acum încolo am să fac frumos
O să-mi spăl în fiecare seară cămașa de forță
Pe care mi-ai dăruit-o de ziua mea
O să o cos și calc conștiincios
O să o venerez pentru că e de la tine
Am să-i surâd drăgăstos doamnei inchizitoare
Sărumâna doamnă....

Am să urmăresc cu ochi de pisică
Peisaje interioare în mișcare
Și scene anodine viața ta de pradă
Cum e cea în care doamna inchizitoare
Îți prepară cafeaua în fiecare dimineață,
Îți linge tălpile languros îți soarbe chipul schimonosit de regrete
Îți curăță sângele meu de sub unghii
Îți stoarce imaginea mea din priviri
Fixându-te cu ochi ei de câine
Care reflectă impecabil peisaje exterioare

Sau scena în care doamna inchizitoare
Îți pune comprese peste rănille brăzdate în carnea ta de lanțurile cu care te ține legat

Îți dezmiardă grimasa pe care ți-a sculptat-o pe față
Iar tu îi spui cu o voce pierdută spășită, mulțmesc... ești atât de bună cu mine!

Voi asista neclintită la spectacolul degradării tale

Mă voi hrăni cu nebunia ta cea de toate zilele

Îți voi veghea cuminte fiecare trădare

Fără să zic nici păs

Îți voi înghiți ca pe apă toate minciunile

N-am să mai protestez, o să-ți savurez lașitatea ca pe o delicatesă

De mâine mă fac cuminte

Mă voi spăla pe mâini dimineața și seara

Până-mi voi curăța pielea complet de fantoma atingerii tale

Voi exorciza strop cu strop până la ultima picătură

Splendoarea amintirilor în care se făcea că aveam o singură inimă și o singură viață

Și nu exista nici un alt adevăr în afară de sărutările noastre...

Într-o bună zi fiica ta îmi va lua locul în cămașa de forță

Cineva asemeni ție îi va promite liniștea

Îi va înnăbuși iubirea în sângele iluziei

Îi va îndesa pe gât hălci de disperare

Poate că atunci vei înțelege...

Dar până una alta o să fiu cuminte

O să fac frumos

O să mă prefac

Că nu s-a întâmplat nimic

Că doamna inchizitoare e o zână bună
Că tu ești un inocent chinuit
Că nimeni n-are nici o vină
Deși locuim toți trei în infern

O să-mi înfing în ochii ei de câine
Privirea indulgentă de pisică...
O să te mint că nu ești orb
Că întunericul e doar o chestiune relativă

O să fac frumos iubitele...
Ca niciodată

Atee

Mă vindec. Încep să mă vindec.

Luciditatea e o rană din care uneori curge sânge alteori jăRACTIC sau chiar muzică...

Încep să aud primele acorduri ale cântecului meu de om liber.

Mă voi elibera de tine, mamă.

Puterile tale care m-au ținut înlănțuită la stâlpul infamiei încep să slăbească.

Coșmarul se retrage în matcă,

Se întoarce în pântecul tău în care eu nu mai vreau să mă ghemuiesc.

Tânjeam spre el când mi-era frică și frica provenea din el.

Tu strârneai frica, erai vântul care o aducea, erai albia tuturor panicilor.

Înțeleg de ce trebuia să mă sperii cu lumea,

De ce singurătatea și oamenii străini și tot ce nu erai tu trebuiau să fie Bau Bau.

Tu ești muza Spaimei, mamă.

La un moment dat ai realizat că nu ești nemuritoare...

Sunt o plastelină în mâna ta, Doamne Doamnă.

M-ai convins încă o dată.

Sufletul meu a luat din nou forma pe care ai vrut-o tu.

Mă desprind de tine Doamne Mamă, devin atee.

Învăț să trăiesc extrauterin.

Îmi distrug superstițiile,

Credința oarbă că toate sentințele tale se împlinesc,
Că orice apuci să rostești devine lege în destinul meu.

Îmi ard toate icoanele cu tine.

Ești un om, doar un om.

Mama-Dumnezeu n-a existat decât în închipuirea mea.

Cuvântul tău nu este calea, adevărul și viața.

Cuvântul tău rănește și insultă și alină și împrăștie iluzii și prejudecăți și uneori
chiar liniște,

Ești doar o ființă umană.

Frumoasă și urâtă, blândă și crudă, înțeleaptă și stupidă.

Acum uterul meu e muzica. Noua mea cochilie.

M-am emancipat.

Apocalypse

Molima

Unchiul meu suferea de o boală a întineririi.

Ai grijă, îmi șoptea, e o molimă care va cuprinde întreg pământul ai grijă

Partea proastă e că întinerești mult mai repede decât se îmbătrânește în mod obișnuit

Peste cinci ani voi avea treizeci

Peste șapte voi avea cinci

Era o confesiune cu multe cifre nu le mai țin minte pe toate

Vom sfârși înfășurați în scutece

Purtați pe brațe de bătrânii care n-au întinerit încă

Sau de puținii imuni care sunt Aleșii

Vom muri ca și cum nici n-am fi fost

Ni se vor șerge rând pe rând toate amintirile

Deja, de când vorbesc cu tine, am uitat ce profesie aveam

Cine e viitoarea mea soție din trecutul în care eram mai în vârstă

Am avut și copii, nu-i așa

Mințile ni se vor destrăma în neantul din care au venit pe lume

Vom rămîne înveliți doar în pieile sufletului la sfârșit ai grijă

Cum îți dai seama că întinerești, l-am întrebat, dacă îți pierzi amintirile?

Te simți din ce în ce mai ușor mai liber mai în putere

Și dacă e doar o iluzie?

Nu mai țin minte ce m-ai întrebat mai întreabă-mă odată
A început să țopăie era vesel nevoie mare
Se întrevede o mare speranță îmi zise
Dacă ne lepădăm de toate zdrențele memoriei
De toate chipurile noastre suprapuse
Poate că vom afla secretul sufletului
Câteva riduri de pe frunte îi dispăruseră
M-a mângâiat pe cap ai grijă...

Al cincilea clown

Ne aliniam tăcuți în fața Colosului ca la un ceremonial
Prin obrajii lui mușcați de vânturi se întrezărea cerul vânat
Râurile își ieșeau din matcă apele răbufneau violent peste maluri
Pământul scotea sunete ca niște trepte ovale care nici nu urcă nici nu coboară
Părul meu e bolnav, spunea unul dintre clowni, îl vedeți arde țipă
Mulți plâneau pe înfundate, noi doi ne țineam în gând ritualurile
Îmi cususem umărul drept de brațul tău stâng ca să nu ne despartă
Degetul arătător al colosului îl țintuia pe al cincilea clown

Intermezzo:

Scriem sau rostim exact ceea ce tăcerea expiră... tot ce e dincolo de inspirație, de cealaltă parte a ei...

Ocnașii singurătății

Nu e nici o sfârșială să poți îmbălsăma cuvinte în aparențele frumuseții
Să te tăvăleşti prin sudoarea poeziei al cărui trup îți fuge printre degete
Să te îmbeți cu sângele insipid al metaforelor
E un obicei vicios să tot fugărești miracole
Și să te alegi doar cu un sabot de lemn smuls din piciorul nălucii
Să înfuleci umbre și să scoți flăcări pe nări

Nu e nici o scofală să mânuiești limbi ascuțite limbi calde sau reci
Să vorbești în limbi dispărute
Frumusețea ta e singurul lucru adevărat
Iar când vreau să scriu despre ea o mistific

Tot ce ating cu mintea se preface în scrum
Muzica da, are sens... dar cuvintele nu duc nicăieri
Toate drumurile filosofiei sunt înfundate
Nimic din ceea ce contează nu poate fi spus în cuvinte
Nimic din ceea ce există

Pe când versifica Shakespeare acest poem
Noi eram fericiți eram împreună
Eram două foci pe o peluză
Dar s-a întors roata nocorcului

Acum Shakespeare e vântul alb care umflă perdeaua
Și noi ocașii singurătății.

Angst

Nu există refugii

Lumea e o groapă comună săpată în ființele noastre

Undeva în catacombele minții ne-a fost întipărit pentru totdeauna

Numărul tatuat pe frunțile damnaților

Numărul tuturor ființelor ucise, torturate, strivite

În numele Dumnezeului Fericire

Numărul femeilor arse pe rugurile funerare ale soților stăpâni

În numele Dumnezeului Bărbat

Numărul vrăjitoarelor schingiuite în numele Dumnezeului Iubire

Numărul tuturor copiiiilor chinuiți, mutilați, întemnițați

În numele Dumnezeului Supunere

Numărul tuturor femeilor violate

În numele Dumnezeului Fallus

Numărul tuturor proscrisilor, păgânilor, ereticilor care au îndrăznit să sfideze

Dumnezeul Putere

Toți dictatorii cred în fericire...

Imagini brăzdate adânc în carnea noastră

Cuvinte care ne umplu de frig

Coșmaruri ale lumii încrustate cu fierul roșu în suflete

Tăcerea nu ne poate salva din labirintul ororii
Suntem complicii tuturor crimelor, martorii muți ai cruzimii
Sub masca radioasă a dăruirii se ascunde cagula călăului
A contat mai mult fericirea decât dragostea
Am ucis în numele fericirii
Ne-am înarmat cu dorințe care se hrănesc cu cadavrele dorințelor celorlalți. . .

Rugăciunile nu ne vor scuti de întâlnirea cu călăul din noi
În apele rugăciunii se reflectă chipul idolilor pentru care suntem dispuși să ucidem. . .

Durerea lumii se întoarce împotriva noastră ca un bumerang
Oricât de departe am fugi, oricât de adânc ne-am îngropa mințile în tăcere sau
îndurare

Vântul va desena în nisip chipul victimelor
Plânsul lor va răzbate prin ziduri
Sângele lor ne va inunda casele. . .

Le aud glasurile înecate de lacrimi,
Le aud gemetele îngropate sub dărâmturile propriilor himere

Fericirea nu mă poate vindeca, nu poate închide fereastra prin care văd infernul
lumii

Mi se arată chipul unei mame evreice care își ucide pruncul la naștere, în canalele
Germaniei naziste

Privirea ei preface în cenușă toate stelele

N-ai cum să mă aperi, dragostea mea, de durere...

Există lucruri mai valoroase decât viața. . .

Nu trebuie să supraviețuim cu orice preț

Atunci când suntem somați să ucidem, sinuciderea e păcatul cel mai infim

Fericirea a devenit cuvântul de ordine, porunca supremă

În numele căreia inventăm noi mașini de război

Construim noi instrumente de tortură

Noi Imperii ale Făgăduinței, noi pușcării pentru inadaptați

Suferința a devenit o plagă rușinoasă

Durerea ar trebui interzisă prin lege. . .

Trebuie să fim fericiți

Să uităm, să ne îmbătăm cu apele sfințite ale iertării,

Să ne drogăm cu dorințe,

Să ne amputăm toate rămășițele memoriei care ar putea reînvia durerea. . .

Dragostea mea nu pot...

Chiar dacă știu că nu mă vei trăda, chiar dacă știu că bărbatul din tine e doar o
aparență

Nu vreau elixirul fericirii, vreau să cred în tine fără să te ating...

N-aș mai putea suporta jocul de-a absolutul, iluzia evadării din lume, lumina aceea
magică pulsând

Între două atacuri de panică....

Efectul de fluture

În dimineța aceea obișnuită o molimă a libertății a lovit orașul
Nu se știe ce anume a cauzat-o
Primul caz a fost un contabil care s-a trezit convins că e un nonsens
Să-și bea în grabă cafeaua fierbinte pe care avea s-o verse peste pantalonii călcați
la dungă
Să-și perieze pardesiul cenușiu peste care avea să se aștearnă imediat praful
Să-și lăcuiască pantofii pe care noroaiile aveau să-i smăcuiască în legea lor
Deîndată ce ieșea în stradă
Să se suie în tramvaiul care avea să îl ducă în mereu aceeași clădire cavou
În care își întemnița opt ore pe zi tineretele
Să cumpere pâine la întoarcere...

Afecțiunea se transmitea atât de repede încât până la amiază toți locuitorii erau
bolnavi
Spălătorii de geamuri n-au mai vrut să spele geamuri
Colecționarii de timbre au încetat să mai colecționeze timbre
Omizile au refuzat să se mai transforme în fluturi
Câinii n-au mai fost dispuși să fugărească pisicile care își înfoiau cozile pe coclauri
Părinții n-au mai dus copiii la școala părăsită de profesori
Criminalii nu și-au mai înfipt cuțitele în nici o spinare

Era o dimineață obișnuită când uriașul carusel s-a oprit în loc
Nici un vizionar n-a prezis-o
Nici un savant n-a banuit existența virusului
Lumea s-a prăbușit cât ai clipi și s-a făcut pulbere
N-a rămas intact decât un singur zid
Pe care o mână scrijelise un minuscul: „dar dacă”...
N-au existat supraviețuitori care să tragă concluziile.

Alter ego

Anilu, tu știi ce înseamnă să te târăști letargic printre furii și blesteme,
Sufocată de respirația ucigașă a revoltei neputincioase,
Tu știi cum e să înduri apăsarea sordidă a zilelor și nopților nesfârșite
În care gândurile se îneacă în mîlul agoniilor latente;
Anilu, nu îți imagina că sufletul e muritor,
Nu spera că ai să poți scăpa de el vreodată,
Abandonându-l deșertăciunilor și maladiilor veacului,
Sufletul tău orbul, surdul, mutul,
E osândit iubirii și urii veșnice, nu uita asta.
Sunt obosită, Anilu
Și mi-e teamă că am să te pierd.
Acum nu mai știu dacă eu veghez asupra ta
Sau tu ești mai puternică și exiști mai aieva decât mine,
Poate că eu nu sunt decât umbra ta veștejită și astenică,
O somnambulă pe care tu o trezești din când în când
Ca să-i arăți splendoarea unor lucruri intangibile
Și să-i șoptești în limba pe care o știa înainte de a învăța să vorbească:
Realitatea e un caz particular al ficțiunii.

Poveste de toamnă

Ea e captivă într-o grădină înconjurată cu sârmă ghimpată
Ea aleargă desculță prin viscol. . .
El o vede prăbușindu-se, o aude scâncind, nu știe cine e, o iubește
Îi desenează buzele brăzdate de un surâs dureros
Ea poartă o pălărie uriașă
Într-un desen de-al lui de copil
Ea își lipește fruntea de geam, în zilele cu ceață, aburind fereastra
Îi aduce bomboane în noapțile când el se zbate între viață și moarte
Pe un pat mucegăit de spital
Îi face injecții cu iasomie
Și cafele cu scorțișoară
Îl vindecă întodeauna de coșmaruri
Nu știe cine e, o iubește
Trebuie să aibă grijă de ea
Îi coase o păpușă de cârpe
I-o va face cadou la logodnă
Îi desenează un semn minuscul pe obraz
O cicatrice lăsată de lacrimi
Pe un alt continent într-o țară de toamnă
O fetiță desenează pe un bolovan o hartă a fericirii

O planetă îndepărtată străjuită de doi sori
Îi e frică de întuneric și de șerpi,
Poartă o pălărie uriașă ca să alunge duhurile rele
O fată tânără fuge desculță prin zăpadă dintr-un spital
Febra o ține prizonieră
În camera obscură dintre viață și moarte
Se aude o voce tânguitoare, o orgă îndepărtată
Care dărâmă zidurile bolii
O femeie e violată,
O femeie care a desenat cândva pe un bolovan o hartă a fericirii
Durerea ei sparge vitraliile bisericilor
Sângele ei inundă altarele
Planeta aceea îndepărtată devine aidoma cu pământul
Iar noaptea e plină de reptile care se târăsc prin întuneric

Imaginea lui se stinge
El nu există cu adevărat, e o plăsmuire a insomniei
O arătare a singurătății
Un chip din oglindă,
O schiță mâzgălită cu creioane colorate
Pe o foaie înnegrită de vreme
O poză pe care ea o va arde
Împreună cu gunoaietele și frunzele veștede
O față care râde în flăcări

Ea nu mai crede în nici o poveste

Însă în zilele de toamnă însorite
I se poate desluși un semn minuscul pe obraz
O cicatrice lăsată de sărutările lui într-o noapte cu lună.

Demonii rațiunii

O falfăire întunecată țâșnită din tâmplele tale mi se cuibărește în sânge și mă umple
de frig,

Un demon ți s-a așezat pe umăr

Lasă savanților negliobia de-a crede

Că pot afla ce se ascunde în miezul ființei făcându-i necropsia

Că pot cu adevărat dezvrăji ceva

Lasă-i să se certe cu părerea lor greșită despre mituri

Treaba ta e să mă cureți de buruieni

Să-mi îmbrățișezi trunchiul de salcie visătoare

Să mă presimți în miresmele verii

Să-mi contempli chipul reflectat în pietre

Să-mi culegi amprente din ferestre

Să-ți strecuri umbra în singurătatea mea

Să alungi întunericul

Să-mi presimți frumusețea, să-mi adulmeci lirismul dincolo de proza gesturilor co-
tidiene

Treaba ta e să fii îngerul meu

Să-mi descânți cu lacrimile tale nostalgiile

Să îmblânzești furtunile, să mă ghidezi printre spaime,

Să îmi presari iarba fiarelor peste răni. . .

Nu să încerci să mă dresezi și tu
Sunt destui care se înghesuie s-o facă. . .

Nu ai să reușești niciodată să mă ții prizonieră
În încăperea asta îngustă pe care tu o numești, hilar, realitate
Nu vei izbuti să mă vezi până când n-ai să reușești să treci prin ziduri
Nici măcar pe tine n-ai să te recunoști în oglinda îmbâcsită, trucată
Pe care unii o numesc gândire. . .

Nu uita că sufletele sunt neprihănite, mintea e cea care le pervertește
Nu trebuie să cădem în gheara demonilor rațiunii, încearcă să înțelegi ce-ți spun. . .
Frigiditatea este sora de cruce a așa zisei realități
Iubirea n-are nici o legătură cu realismul

Tu nu ai dreptul să-mi vorbești despre imaginație
Despre nebunie sau luciditate
Ce știi tu despre muze, despre artă, despre miracole
Tu care ai ales să fii călăul viselor?

Privește convoiul de bolnavi
Privește-i cum se zbat ca într-un năvod în logici de beton și de oțel,
dintre cele mai lugubre, confecționate în serie
S-ar putea chinui așa mii de ani
Dacă durerea nu ar deveni insuportabilă. . .
Uită-te la cârdurile de rătăciți și înecați,
La armatele de orbi care mai de care mai iluminați,

La misionarii care flutură prin piețe sfintele moaște ale științei
Oamenii au devenit din ce în mai inteligenți și mai disperați
Și-au câștigat libertatea de-a fi dependenți de narcotice tot mai toxice pentru suflet
Și-au arogat dreptul de-a împușca zeii,
Și pe măsură ce găsesc explicații la orice,
Pământul se îndepărtează de cer
Adevărurile în care își zdrobesc ființele sunt din ce în ce mai perfide și mai hidoase. . .
De unde ura asta față de mistere?

Aș putea să-ți vorbesc despre neantul care ne împresoară, despre ghețurile veșnice,
despre ceva mai înspăimântător decât focurile infernului, despre frig. . .

Se făcea că înaintam printr-o apă malefică
Undeva într-un parc, în întuneric
Cadavre îmbălsămate în var
Fețele lor ca niște măști de clovni
Se atingeau între ele se sărutau

Iubirea ta perfect adaptată la deșertul ăsta cu patru pereți
Ciuntită cât să încapă în pușcăria cotidiană
Era cadavrul pe care îl adăpam cu sufletele noastre

Scoate-ți din minte ideea rațională de irațional

Frigiditatea ta e o armă mânăită de demonul fricii. . .

De ce te temi, de cine fugi în așa zisa realitate?

Acolo ești mai singură decât în orice univers particular al imaginarului

Acolo se stinge orice pâlpare de viață,

Acolo ne e decât un teren viran, o groapă, o fundătură a universului unde se ard
gunoaiele

Suntem ceea ce suntem și nu ceea ce vor inteligenții

Atât îți spun

Să nu îți faci chip cioplit din rațiune

Lasă savanților închipuiți nefericirea de a „delimita imposibilul”

Mai devreme sau mai târziu vor naufragia

Se vor prăbuși se vor îneca sub dărâmurile zidurilor pe care le-au ridicat

În hohotele de râs ale sfincșilor

Va veni o clipa înfiorată

În care vor realiza

Că totul e posibil. . .

Și atunci va fi deja prea târziu.

La abatorul de suflete

În lumea aceasta vândută iubirii
armate de îngeri se pregătesc sa devină femei
visând la mâna care le acoperă ochii
la așternutul aprins pe care li se va construi rugul
la sârma ghimpată din care li se vor croi rochiile de nuntă

În lumea aceasta vândută iubirii
singurătatea poartă nume de hulă
libertatea se plătește cu viața
dragostea e un lagăr de concentrare
în care zilnic sunt deportate
de bunăvoie și nesilite de nimeni
armate de femei care se pregatesc să devină îngeri

În lumea aceasta fiecare vis e o pușcărie secretă
fiecare dorință un drum spre infern
popoare de damanți hălăduiesc
prin labirinturile lumii săpate
în pântecul unei femei uriașe
violatate de un Dumnezeu Bărbat
șiruri fără număr de condamnați

surâzând la himere
leganați de stelele singurătății
La abatorul de suflete

Copilul nimănui

Te-ai gândit vreodată că Dumnezeu ar putea fi copil
Iar noi o șleahtă de adulți îngălați care-l plimbăm în cărucioare
Prin sanatorii și alimentare, îl scoatem în lesă prin Luna-parkuri
Îl legănăm în bărci de jucărie, îl ducem la circ și la teatru
Îl încuiem cu cheia în biblioteci întunecoase?

Te-ai gândit vreodată că n-au cum să existe
Un Dumnezeu al Păcii și unul al Războiului
Un Dumnezeu al iubirii și unul al înțelepciunii
Un Dumnezeu al tavernelor și unul al caselor de corecție
Un Dumnezeu al bărbaților și un Dumnezeu al femeilor?

Hai să pictăm icoane cu copii răstigniți cu copii torturați de părinți
În sălile de clasă ale Utopiei în sălile de așteptare a miracolului

Hai să-i cumpărăm noi ciocolată, bocanci, tricouri *made in USA*
Dumnezeului nostru crescut în ghetou, călit sub dușurile reci ale minciunii

Hai să-l înfiem noi pe copilul care strigă „împăratul e gol!”
Să-l găzduim noi acasă, să-l culcăm în sufragerie
Pe nebunul care suduie pe străzi mârâind ofticat: „raiul e gol!”
Nu e decât intriga secretă a iluziei,
Răgetul surd al speranțelor incurabile

Hai să-l adăpostim pe Dumnezeuul copil de șleahta de adulți care vor să-l dea la
academie

În raiul nostru subteran, în catacombele dragostei noastre

Să fugim cu el peste graniță, să-l ascundem în munți într-o peșteră

Într-un sanatoriu fără profeti, într-o fântână fără ape magice

Să-l ferim de paparazzi filozofiei, de pedagogii transcendentali

Gata să-i facă autopsie, să-l închidă de viu într-un borcan cu formol

Să-i cumpărăm o cutie de creioane colorate

Să-l rugăm să ne deseneze un zmeu, o casă dărăpănată, un câine

S-avem la ce visa de azi pe mâine, să-l ocrotim de fiare și de zei

Hai să-l convingem să ne spună mama și tata

Să adormin cu el în gând să ne trezim fericiți De povara răspunderii lui. . .

Lecție de muzică

Totul e alb, strălucitor de alb, totul e în perfectă ordine
Psihologii au reușit să disece cu succes ultimele mistere
Au reușit să ne vindece de toate iluziile care ne țineau în viață

N-au cruțat pe nimeni
Ne-au extirpat toate glandele romantismului
Ne-au amputat toate brațele cu care ne agățam de pământul făgăduinței
Ne-au vindecat de nevroza iubirii
Ne-au învățat să asaltăm miturile cu tancurile
Psihologii nu se pot înșela sunt oameni de știință

N-avem altceva de făcut decât să ne strivim trupurile unul de altul
Până la descompunerea sufletelor...
Să ne hrănim cu stârvurile dorințelor împlinite
Ca niște adevărați învingători, ca niște adevărate hiene
Ne-au învățat să supraviețuim naufragiilor,
Să ne împușcăm cu sânge rece toate fantasmele
Să ne dezbrăăm de toate viciile metafizice
Să ne transformăm templele în camere de spital
În care totul e alb, ordonat și perfect apretat
Și totul are o explicație științifică

Ne sugestionăm pozitiv, ne bălăcim în gunoiul orgiilor
Ne injectăm în vene elixirul supraviețuirii
Psihologii au descoperit rețeta fericirii
După ani și ani de cercetări

Doamne dă-ne nouă astăzi resemnarea cea de toate zilele
Ia-ne povara sufletelor de pe umeri
Lasă-ne doar trupurile astea de hiene
Ca să ne putem prăbuși în abisul senzațiilor fără nici o durere
Ca să putem trăi veșnic fără tortura speranței
Ferește-ne de infernul scufundării în sine,
Și de nebunia dăruirii
Ferește-ne de fântâni care ne-ar putea strârni
Setea aceea profundă
De dezordine...

Și totuși Murim toți undeva în antecamera dragostei
Răpuși de febra melancoliei
Hărțuiți de sufletul fantomă care ne arată cu mâna încordată
Partiturile fericirii rămase îngropate în zăpada din vis.

Another dream

Julieta se dezbrăca în șoaptă
Se scufunda tăcută în mare
Urmele pașilor ei iscăliți pe nisip comentau:
Romeo s-a înecat și el însă în altă poveste.

Neîntâmpelatele vieți

Aici printre butoaiele pline cu apă de ploaie
printre biserici de praf și tramvaie
ne ducem ireala viață de azi pe mâine
ne-o zdruncinăm de pe-un picior pe altul

Undeva iubiții noștri dispăruții morții neîntâlniții noștri
își duc ireala povară ca pe-un lemn putred în spate
între singurătatea de ieri și singurătatea de mâine
mărșăluiesc fantomele dorinței

Aici fiecare are soarele lui
fiecare are o droaie de răsărituri și apusuri în groapa de la capătul cerului

Aici printre claxoane și butelii printre iluzii și tramvaie
a plâns acum o mie de ani un copil
și tot aici noi doi ne-am lăsat ninși de zăpada din al nouălea cer
pe urmă te-a luat vântul
eu am plecat cu ultimul metrou

Vremuri oarbe înfulecă oasele clipelor duse

Va trebui să mai murim o vreme să mai dormim să mai uităm ceva
Va trebui să îndurăm un timp gustul de praf și de cenușă

Ceasul târziu, claxoanele, noroiul
și irealele voci neauzitele vești neîntâlnitele chipuri
Neîntâmplatele vieți
Urmărindu-ne la tot pasul.

Erezie în nobody's land

„Unde s-a dus iubitul tău cea mai frumoasă dintre femei?”

– Cântarea cântărilor –

Se înnopta în cetate,
Femeile aprindeau lumânări pentru bărbații lor rătăciți
Bătrânii se spovedeau pietrelor,
Cetele de proscrisi executau salturi mortale
Copii trăgeau clopotele în joacă trăgeau cu praștia în vitralii
Eu îmi scoteam din buzunar sandwich-ul cu pământ
Și-l înfulecam pe nerăsuflate

Cineva arunca în mine cu oase, mă plesnea peste față cu ierburi uscate

M-am așezat pe trepte la intrarea în templu, am oprit trecătorii
I-am întrebat încotro e apusul și mi-au arătat un morman de ruine,
I-am întrebat unde e nordul și mi-au arătat drumuri înzăpezite
I-am întrebat unde e sudul și mi-au arătat corăbiile scufundate
I-am întrebat unde e răsăritul și mi-au râs în nas

N-am îndrăznit să întreb pe nimeni de tine. . .
Aerul mirosea a cazarmă, florile miroseau a blestem

Dormeam pe trepte la intarea în templu și visam
Un vis în care se făcea că dau foc cerului
Nici măcar nu știam încotro să te caut nici măcar nu știam cine ești
Încercam să-ți ghicesc numărul tatuat peste inimă
Îți vedeam brațele înnegrite de soare, fața învinezită de vânt
Privirile brăzdate de fulgere, îți auzeam vocea bolborosind vorbe magice
Într-un lagăr de muncă de la miazănoapte
Focul îți desena umbra prin cavernele mele,
Săpai tunele în somn în căutarea mea
Nici măcar nu-ți puteam vedea chipul,
Îți auzeam doar freamătul trupului
Zvârcolindu-se pe ciment în celula numărul 2037
Zgomotul ghetelor călcând apăsat prin praful și pulberea anilor
Undeva într-o pușcărie de la miazazi
Îți ascultam răsuflarea, țipătul mut,
Dorința ta îmi lasa urme însângerate pe piele
În jurul tău se împerecheau șerpii în grup,
Rătăceai printr-o pădure fără ieșire
Undeva pe-un continent de la soare apune
Și trebuia să te găesc cu orice preț
Ca să vedem măcar o dată îmbrățișați Răsăritul
Să luăm măcar ultima cină împreună,
Să ne împărțim cea de pe urmă îmbrătură de pământ,

Și s-o înfulecăm pe nerăsuflăte acolo pe treptele templului
Înainte să adormim de tot și să visăm fiecare în legea lui
Un vis în care dăm foc cerului.

Bufon de curte

Aveam pe-atunci o sută nouăzeci de ani și părul până la cer
Eram bufon de curte (mi-era îngăduită nebunia)
Rosteam vorbe pline de duh și de sare
Cinam laolaltă cu mă răcinii și păcătoasele ierburi
Noaptea, fugeam din circ și mă duceam la îngeri
Mă luau cu ei – treceam printr-o ușă fără ieșire
Când reveneam acasă aduceam (ca drept dovadă a călătoriei)
Câte-un obiect de lemn sau de cârpă pe care-l proclamam ceresc
Oamenii se-nchinau la vederea lui
Ziceau că nu se știe niciodată de unde vine norocul
Odată le-am adus chiar un înger – să se obișnuiască
Ce s-a mai bucurat, săracu', că-l iau cu mine și că-l duc la circ
Pregătisem un număr senzațional
Urma să ne dăm amândoi în spectacol
Dar eu eram bufon, mi-era îngăduită nebunia
Era era doar un prăpădit de înger
L-au pus în cușcă printre câini
L-au crezut sfâșiat și mort
Doar eu am văzut careta fantomă care a venit și l-a luat

Și apa vie din ploapele câinilor
Doar eu am auzit în loc de lătrat înfioratul lor scâncet...
Eram bufon de curte pe atunci
Repet aveam o sută nouăzeci de ani și părul până la cer
Dacă-mi permiteți am să cânt ceva.

Alter ego

Periferia ta

O să-ți vin și eu odată în vizită la periferia ta
Să îmi arăți cimitirul de păsări

Mi-ai spus că dintre toți templierii
Și gangsterii și heruvimii
Te-ai îndrăgosti de-un bufon

Pentru că sunt politicoș și încuiat
O să-ți spun doar că eu eram ăla
Care se îmbrăca în stafie să-l sperie pe Hamlet
C-am preferat să-l instig împotriva unchiului
Ca să nu se vadă obligat să-și renege mama

Apar la momentul inoportun
Și preiau crucea vinovatului anonim
Deși întotdeauna eu fac cărțile...

A mea e mâna care rupe biletul câștigător

Numele meu sângerează pe toate gardurile
Al meu e chipul încercănat
Care te spionează din oglindă și te arată cu degetul
Și tot a mea e arma care-ți împușcă șerpii din coșmaruri

Dacă zici tu că sunt bufon, sunt bufon
Sunt convins, tu te-ai născut pe altă planetă
În spatele blocului tău nu cresc golani
Vecinii tăi cultivă pisici birmaneze și nuferi
Și totuși am să vin la periferia ta
Să văd cimitirul de păsări
Și-am să continui să te doresc culcat pe patul puștii
În timp ce te aștept îmbrăcat impecabil
În cămașă albă de forță
Și am să tac atât de puternic
Încât o să se audă până la periferia ta
Cum îți silabisesc chipul
Cum îți fredonez coapsele
Așezat confortabil pe scaunul electric
Știi foarte bine că în ziua de azi toți bufonii
Au fost deportați la ospiciu
Dar asta nu e decât partea comică a lucrurilor
Am fost bufonul lui Dumnezeu
Și încă sufăr....

Clepsidra lumii

Lumina ne vedea pentru întâia dată la față
Ne dezbrăcam de trupuri și ne răcoream sufletele în apele rezezi ale amurgului
Rămâneam singuri în clepsidra lumii
Ca două grămezi de nisip alunecând una într-alta
Acolo unde se prăbușesc zidurile
Va veni o vreme când vom sta față în față
Măinile tale vor dezmiarda dorul meu cărunt
Surâsul tau îmi va tămădui gândul păraginit și bolnav
Va veni o vreme când prăpastia fără maluri, necunoscutul și pustiul dintre noi
Se vor risipi în cenușa coșmarului anonim
Va veni o clipă fără sfârșit când lacrimile tale îmi vor astâmpăra setea
Când pletele tale înduioșate îmi vor acoperi cu pudoare
Sufletul tuns chilug.

Rugă fără har

În ochii tăi se oglindea pământul
Iubește-mă o secundă
Întinde mâna la cer și cer-șește-mă
Dă-mi viață
Lasă-mă să te dor
Și să dispar
Ca un prunc care moare la naștere

Acolo unde se topesc sufletele

Vântul mormăia prelung
Soarele fredona un cântec trist
Cerulea bolborosea ceva în limba toamnei
Cădeau peste noi frunzele ca niște ochi mirați
Inima începuse să-mi bata într-o limbă străină
Glasul îmi somnola într-o cușcă de ceață
Într-un târziu am îndrăznit să vorbesc
Doamne, cum îmi ieșeau cuvintele din gura ta!

Celula răbdării

Ești becul care arde cu disperare
Și nu se mai stinge
Umbra din umbră
Din celula răbdării
În care zac captivă
Terorizată de îngeri...

Corrida

Sunt jumătate taur jumătate toreador
Mii de mâini își clătesc aplauzele în sângele meu
Cu flori mărunte, nervoase
Iedera spaimei mă asaltează
Eu știu că pînă la urmă
O parte din mine o va strivi pe cealaltă
Entuziasmul nu mai contează.

În temnițele amintirii

Ca un animal preistoric

Orașul

Înghițea nopți cu soare și zile cu lună

Orașul cu o mie de fețe turnate una peste alta

Însă nici una adevărată

Orașul cu deținuții lui de-o oră... de-o viață

Ca niște lumânări aprinse și încuiate pentru totdeauna

În temnițele amintirii.

Remiză

Cât de bine mai știi să disimulezi îndoiala
Cât curaj mai ai să-ți joci la zaruri închipuirea
Ajută-mă tu să cred în miracolul existenței tale
Dacă eu o să obolesc

Să știi că sunt un bun fabricant de nostalgii
Și simt nevoia să inventez pentru tine alfabete

O să jucăm o partidă
Tu o să deschizi cu calul
Eu o să deschid cu nebunul

N-o să trișez nici dacă tu vei trișa
O să-mi duc până la capăt partida de șah
În timp ce tu o să faci cărțile de poker

Din punctul meu de vedere suntem egali
Și tocmai de aceea o să te las pe tine să învingi
În jocul nostru n-au ce căuta victima și călăul

Am rămas ultimii care ne mai spălăm pe mâini
După ce ducem gunoiul
Am rămas ultimii muritori printe coloși de piatră idestructibili

Și plutim suav ca două luntrii
Împinse de-o speranță cinică pe apa Sâmbetei

Voi aprinde lăterne în cinstea ta
Tu vei da șpagă să cânte în tot orașul sirenele
Ne vom iubi demn și lucid, fără istericale fără refugii
La ora când încep să se bată motanii
Și curvele să scrie poezii cu mare și stele

O să te mire poate că sunt femeie
Și-o să-mi ceri socoteală că mi-am permis
Să respir în numele tău
Să mă scald în sudorea viselor tale
Să-ți port trenea singurătății
Fără să-ți cer drepturi de autor

În schimb o să te bucore să auzi
Că prefer să te fiu decât să te am
Dar nu e cazul să te simți flatat
Ăsta e felul meu de-a iubi

Am renunțat demult să mă mai dau în spectacol
Cu suferința mea bizantină
Mi-am donat părul la orfeliant
Câinilor le-am înnodat în coadă tinichele
Cu resturi din lirica mea feminină

O să-mi spui bineînțeles că te doare

Așa cum doare trecerea primăverii
Nu e cazul să te simți vinovat
Nici măcar pentru că încerci să trișezi
La o partidă de șah
În care tu deschizi cu regele
Eu, ca de-obicei cu nebunul
Și întotdeauna iese remiză.

Rime nocturne

Natură moartă cu poem

Valuri de vin au adormit lumina
Blândețea zilei moțăie prin ganguri
Poemelor mai vechi le-am tras cortina
Și-acum se leagănă pieziș prin ștranguri

Gânduri mucegăite trec prin casă
Cu goale tăvi în mână ca la un bâlci secret
Iar eu vopsesc cuvinte-n metafore de rasă
Și cu veninul lunii le ung pe rând, discret

Azi n-am să scriu azi n-am să mă mai cațăr
Pe scara vorbelor până-amețesc de frică
Stiloul e prea rece ca să pară
O lumânare-n mâna asta mică...

Peisaj cu oglinzi

Mă uit la apă, vântul mișcă lumea
Cumva e primăvară și e bine
Nălucile, copacii se ridică
Mă uit în apă și te văd pe tine
Oglinzile-au murit, noi am rămas
Cumva e toamnă și cumva e rece
În nori sau și mai sus a stat un ceas
Noi doi stăm nemișcați, pământul trece.

Mareele sihastre

Când profanați de clipe cărând în cârcă vântul
ni se sfărâmă cerul în palmele de plumb
se-ntâmplă să ne strige prin rănille uscate
mareele sihastre scornite de amurg

prin vis se scurge ploaia din ochii noștri goi
și așteptam sfârșitul cu ușile crăpate
săpând sub pilea nopții un labirint de soi
(ne iau în brațe tainic lucruri demult uitate)

pesemne-și amintește de noi vreo feerie
când nenăscuți sau morți, bolnavi, răniți sau teferi
ne învelim cu toții în pături de noroi
sperând ca dragostea să ne preschimbe-n nuferi....

Fuga

Nu mă-ndoiesc că-n grabă îmbrățișăm sfârșitul
Cu viețuiri străine ce-n suflet ni se înfig
Când invers ne posedă răscumpărat înaltul
Purtăm noi toată vina că ni se face frig?
Că măsurăm osânda-n deșertul vreunui port?
Să fugim să ne-ascundem iar unul în altul
Ca-n palatul regelui mort.

Solveig

Solveig sora mea de moarte
Plâng cu lacrimi de zăpadă
Rugul timpului mă arde
Am să-ți scriu cu ochii-nchiși
Și cu mâna strâns legată
Strâns în pumni o să-ți țin frica
O să-ți duc în dinți tăcerea
O să-ți port în pântec taina
O să-ți simt în tâmples vrerea
Tu ești vie printre morți
Tu veghezi părând pierdută
Rătăcită printre sorți
Solveig, sora mea cea mică
Tu îmi treci c-o lampă-n mână
Prin peretii amintirii
Tu îmi coși cu plânsul tău
Trena ruptă a iubirii
Solveig, tandră vrăjitoare
Sora mea de peste lume
Strălucind de suferință

Tu, femeie așteptare
Poartă-mi trupul gol al vocii
Dezbrăcată de cuvinte
Solveig crucea mea senină
Sora mea din depărtare
Mă leg la ochi cu părul tău
Să nu se vadă cât mă doare
Să nu se vadă cât mă doare
Mă leg la ochi cu părul tău
Sora mea din depărtare
Solveig, crucea mea senină
Dezbrăcată de cuvinte
Poartă-mi trupul gol al vocii
Tu, femeie așteptare
Strălucind de suferință
Sora mea de peste lume
Solveig, tandră vrăjitoare
Trena ruptă a iubirii
Tu îmi coși cu plânsul tău
Prin pereții amintirii
Tu îmi treci c-o lampă-n mână
Solveig sora mea cea mică
Rătăcită printre sorți
Tu veghezi părănd pierdută

Tu ești vie printre morți
O să-ți simt în tâmples vrerea
O să-ți port în pântec taina
O să-ți duc în dinți tăcerea
Strâns în pumni o să-ți țin frica
Și cu mâna strâns legată
Am să-ți scriu cu ochii-nchiși
Rugul timpului mă arde
Plâng cu lacrimi de zăpadă
Solveig sora mea de moarte...

Catharsis

Te văd parcă întâia oară
Mă lepăd de amintiri
Îmi spăl sufletul cu apă de ploaie
Ne vom întâlni și peste o mie de ani
În aceeași odată
Bântuiți de-aceiași vis năprasnic
Hărțuiți de aceeași sete nebună
Chiar dacă vom purta alte chipuri
Și-n noapte va luci o altă lună
Sau vom avea de achitat o altă plată
Ne vom vedea ne vom iubi și-atunci
Tot pentru ultima și prima dată.

Elegie

Liniștea noastră ruptă din cuvânt
Copaci vioară, ramuri care sună
Cutremurul zăpezilor cărunt
Ne ia pe amândoi de mână

E-un țărm în care ești în care sunt
Stăm goi într-un cearceaf de poezie
Noaptea îți scrie chipul rând cu rând
Și mi-l trimite mie pe hârtie

În amintire verdele e sfânt
Tristețea ierbii picură tămâie
S-a spart și labirintul din cuvânt
Iar negura din jur e tot mai vie

Uimirile, durerile, tăcerea, ca un strigoi
Se-adună în chipul tău de-atunci
Ca-ntr-un delir tomnatic înfiorat de brumă
Minunile împușcate cad pe brânci....

De-ar fi să simt din nou ce ne-a fost dat
N-aș mai putea iubi decât murind
Căci ori de câte ori mi-e dat să simt

Mi-apare chipul tău amar, pălind
Privirea ta încercănată, gri
Tăind lumina ca un fulger rece
Și dorul țintuit printre stafi
Ceasuri bătând iubirea care trece...

Zăpadă

Uneori mă cuprinde un dor de zăpadă
Mă izbește tăcerea-n obrazul sedus
De un alb hibernal explodând în cascadă
Mă visez alergând sub un cer descompus
Nostalgii fără nume limpeзите de-ngheț
Se izbesc rând pe rând de fereastra deschisă
Ca un ochi măsurând libertatea admisă
Într-o stare de alb, într-un viscol de preț
Cine umblă prin mine, cine tulbură-odăi
Încuiate în strana omătului vechi
Cine ești de-mi arunci neîncetat în urechi
Glasul meu de demult, risipit printre văi?
Noi nu suntem doi. În tine m-ascund
Ca-n peștera-n care doar visul rămâne
Nici vântul, ceasornicul orei bătrâne
Nu tulbură pulsul acestul străfund
Poruncă târzie să ningă-n derută
Pinguini uriași printre noi dănțuind
Mai salvăm câte-un bob din pierdutul argint

Dintr-un cântec uitat dintr-o lege avută
Se închide fereastra, se petrece-o rocadă
Prin noapte se-aud doar melcii ninsorii
Cum se retrag zdrobiți înapoi în cochilii
Uneori mă cuprinde un dor de zăpadă. . .

Ursită

Gură care-și mușcă foamea,
Cearcăn ce veghează focul
Absorbind întunecimea
Din oglinda-n care plângem
Singuri, rupți în două însă
Ne petrecem toți sorocul...

Eclipsa

Case se scutură de ziduri
Cuvintele de nimbul vocii
Pe cer lumina face riduri
Eu nu mă văd tu nu te vezi
Secure sfâșiind secure
Și râdem cast unul de altul
Orfani de frunze și de fluturi
Ca doi copaci într-o pădure
Ca două pașnice oglinzi
Mimându-și stinsele săruturi.

Rugăciune păgână

Purificare lângă somn
În contemplarea așteptării
În cerul mirosind a fum
În clipele incinerate
Amar de libere acum
Să mă cobor să mă las dusă
Așa cum insula plutește
Șovăitoare, fără drum
În focul vechi să mă preling
Cu trupul limpede, păgân
Încet, adulmecând seninul
Să simt orbind cum îmi revin
Cum urc din nou, ca o poruncă
În liniștea din zori, amin.

Orfană de dragostea ta

*Într-o zi e posibil să-mi iau în brațe iubirea
ca pe o păpușă stricată s-o arunc cât colo.
Să spun secătuită „facă-se voia ta!”*

Prima întâlnire

Era ora când veneau îngerii să ridice gunoiul
În ziua când numai însingurații și vagabonzii circulă pe străzi
În singura seară când nu aveai nimic util de făcut
...Ploaia ne însoțea ca un câine de pază...
Care e anotimpul tău preferat
Ce cărți îți plac ce oameni și ce muzici
Lacrimile mele îți acopereau retina
Surâsul tău îmi mija în colțul buzelor

Măine vom fi mai străini cu o zi
Peste o lună zâmbetul meu îți se va șterge din minte
În locul lui va rămâne doar o pată alburie...
Peste un an vom bea bere împreună vom fi tovarăși
Ne vom împărtăși unul altuia bărbătește
Vom sărbători împreună înfrângerea femeii din mine
Vom fi mai bogați cu o iubire ratată...

În tot cazul în noaptea asta voi fi fericită
Te pot adora fără scrupule
Fără să trebuiască să inventez sofisme să încropesc minciuni
Care să mă scuze în ochii mei

În noaptea asta voi fredona în toate gamele prima noastră întâlnire
O voi frământa ca pe-o lavă, îmi voi face din ea amulete
O voi descompune cadru cu cadru și-o voi reasambla după pofta inimii
Nimic nu se compară cu o noapte de fericire în care totul pare posibil
O noapte în care mă pot lăfăi într-o dragoste nou-nouță imaculată
În noaptea asta voi dormi împreună cu umbra ta
Până la ora când vin gunoierii să ridice îngerii...

Uită

Uită răsuflarea fierbinte a serii în care am pribegit prin orașul înghețat
Uită liniștea aceea vrăjită care ne conducea pașii în afara lumii
Uită de rătăcirea noastră prin locurile atât de cunoscute pe care le descopeream
atunci pentru prima oară

Ca niște nou născuți

O cochilie transparentă ne ocrotea, ne menținea în afara timpului

Pe lângă noi curgeau trecătorii, clădirile, caldarâmul, sunetele, culorile ca o lavă

Eram ultimii oameni de pe pământ, primii, singurii

Cerul reflecta ritualic gesturile noastre ca o oglindă fidelă

Uită

Te-ar dura prea tare

Lasă-mă doar pe mine să îmi amintesc

Degetele tale înghețate răsucind stângaci o țigară

Ochii tăi decantând tristeți din antichitatea sufletelor

Duhurile copilăriei mijindu-ne în coțul buzelor ca un surâs îndepărtat

Ecourile febrei care ne leagă misterios unul de altul, umbrele tuturor chipurilor sub
care ne-am întâlnit

Cum ar fi chipul unui dor anume sau muzica de dincolo de muzică

Uită numele arborilor și păsărilor și focilor care am fost și încă mai suntem

Pentru că aici și acum nu ne e dat să fim decât niște mimi cabotini ai propriilor
ființe

Pentru că e prea târziu și prea devreme

Uită pentru că tu nu ai voie să suferi,
Și trebuie să îmi îplinești toate dorințele

Uită

Semințele fericirii care ni se aprindeau în palme la fiecare atingere

Încearcă să uiți dacă poți

Sau nu uita

În orice caz adu-ți aminte de mine așa cum îți amintești florii ploii în zilele toride

Sau gustul unei melodii pe care o porți în tine dintotdeauna

Și care îți năvălește în auz pe neașteptate

Adu-ți aminte de mine ca și cum aș fi mâna cu care desenezi în aer

Conturul melancoliei

Adu-ți aminte de mine ca și cum aș fi copilul din tine

Ca și cum aș fi totuna cu sâmburele dorințelor tale, cu miezul tăcerilor tale,

Ca și cum aș fi vocea care te adoarme vorbindu-ți despre dragoste în surdină

Ca și cum aș fi totuna cu întunericul orcotitor care îți destramă gândurile în somn

Ca și cum aș fi vântul dimineții care îți deshide fereastra

Adu-ți aminte de mine ca și cum aș fi vioara ta

Nici nu sunt altceva, oricât de neverosimil îți pare

În rest uită ce s-a întâmplat

În seara aceea ploioasă, timidă, suavă

Când am stat unul în fața ceiluilalt dezbrăcați de toate pieile sub care ne-am târât

prin lume

Noi nu ne-am întâlnit niciodată, n-am mers niciodată pe străzi împreună, nu mi-am
înfipt niciodată unghiile în carnea ta la despărțire

Pentru că sunt cu tine în permanență

Undeva înăuntru

Îndrăgostită pentru totdeauna de singura ta umbră adevărată...

Asta poți să ții minte...

Intermezzo:

Mă adresez ție mereu într-o limbă interioară pe care o descopăr și eu, uimită, ca fiind cea mai a mea dintre toate posibile...

Exil

În fiecare seară mă ating cu palmele tale de întuneric mă sărut cu buzele tale de apă

Îmi spun șoaptele pe care mi le-ai îngâna tu dacă m-ai iubi

În fiecare dimineță îmi mângâi chipul din oglindă cu gesturile tale

Pentru noi fericirea ar fi cel mai simplu lucru cu putință

Brațele ei ne-au împins în lume

Sărutul ei ne-a însemnat trupurile ca un fier înroșit,

Dar la ce bun dacă preferi să rătăcești de unul singur prin coridoarele pustii

Pentru ca în cele din urmă să te pomenești transformat în mine

Aș putea să-ți arăt de pe-acum drumul

Spre rugul pe care vom arde

Spre furtunile care ne vor scufunda

Spre cerul în care ne vom închiria o mansardă

Am putea da împreună palme destinului

Care ne râde în nas ca un bufon isteric

Am putea dormi sau vegeta, am putea evita orbirea...

Am putea evada împreună din infernul melancoliei

E suficient să vrei ceva de la mine

Un ochi, un deget, o închipuire, o bucată de pâine, un pahar cu apă

Lasă-mă pe mine să-ți curăț mâinile să-ți cresc părul
Să te învăț să îmblânzești apele

Alergi prin mine ca printr-o ploaie de vară,
Adormi adăpostit între coastele mele și te trezești în somnul meu
Mă auzi zvâcnindu-ți în tâmpile și mă transformi în muzică
Mă dorești în toate felurile neomenesti posibile
În toate trupurile mele mai puțin în cel de femeie
Și mă constângi și pe mine să mă lepăd de el
Fericirea e doar cealaltă față a disperării îmi spun ca să îmi fac curaj...

Gustul ploii

Fantoma ta mă vizita în copilărie, mă pândea după o perdea galbenă de catifea
Care acoperea intrarea în cămară
Stăteam acolo ghemuiți unul într-altul și tăceam pe două voci
Depănam amintiri din alte vieți
Nu vorbeam decât între noi,
Ceilalți erau doar culori întrezărite prin fereastră în goana trenului
Grădina prin care alergam de mână cu fantoma ta e năpădită acum de buruieni
Sub ierburile ei sălbăticate zac cadavrele viselor care ne-au dat viață...
Mă uit la cărțile în care am locuit împreună și nu mai văd decât cotoarele mucegăite
Mi-ai promis că o să rămânem copii

Ascult și acum muzicile prin care odinioară ni se arătau îngerii...
Dar nu mai văd decât un cer strivit sub dărâmurile trecutului
Dârele însângerate ale dorințelor amputate
Mi-ai promis că n-am să îmbătrânesc

Fantoma ta îmi aducea bomboane când eram bolnavă,
Îmi împrumuta puloverul tău când clănțăneam de frig
Mă ducea la film și la teatru când mă abandonau iubiții
Fantoma ta mă aștepta pitită sub plapumă
Îi simțeam răsuflarea fierbinte când mă ghemuiam în pat,

Mirosul impregnat în perna mea, amestecându-se cu al meu...

Când nu întâlнисem încă eram împreună, știam tot, puteam totul
Iubirea noastră vindeca animalele bătrâne, oprea cutremurele, stingea incendiile
See you in my dreams îți spuneam
Fără să sper măcar în existența ta

Eram singura sirenă căreia îi urma chemarea
Acum îți pleci urechea la toate vocile pământului
Noroaiiele lor îți înfundă timpanele
Fericirea de-a afla că ești mă privește în ochi sfidător
Ca o condamnare la moarte

Nu mă recunoști
Vei uita să spui rugăciunea care mă aduce lângă tine
Vei dispărea puțin câte puțin
Mai întâi un fulger îți va înfuleca umerii
Apoi întunericul îți va acoperi trupul îți va șterge chipul îți va îngropa urmele...

Vânturile boreale deja au început să-ți mănânce obrazii, ți se scorojesc tâmplesle
Mă întreb dacă îți voi mai recunoaște surâsul strivit sub hălcile de ceață ale timpului
Dacă am să-ți mai pot desluși umbra printre celelalte umbre
Până la urmă nu-mi va mai rămâne din tine decât gustul ploii
Ceara melancoliei care-mi picură pe buze și îmi arde cuvintele...
Mi-ai promis că n-o să murim niciodată.

Poem fără mine

Cândva pământul era un labirint,
Făceam trei pași la dreapta și descopeream o ieșire la mare,
Înaintam călcând peste ape și treceam printr-un zid,
Făceam trei pași la stânga mă ascundeam într-o fereastră și așteptam acolo
Pretutindeni poezia curgea șiroaie

Acum pământul nu mai e decât o câmpie secată de arșiță, nesfârșită
Nicăieri nici un strop de frumusețe în care să-mi înmoi buzele însetate

Cândva în deșert se auzeau lătrând câinii de pe alte planete
Pădurile din nord erau străbătute de un fluviu de lacrimi
Acum nu mă mai face să plâng decât absența ta

Cântă-mi ceva care să-ți semene
Fă un gest care să îmi rămână, să fie doar al meu, să-l păstrez pentru totdeauna
Să-mi fac din el o cochilie în care să pot înnopta
Sau fă ceva care să-mi vindece dorul de tine
Fii urât, fi bărbat, fi un om oarecare

Nu mai sunt demult ceea ce sunt
Tot ce îmi amintesc despre mine e radiația ființei tale
Câteva piei pe care le-ai lăsat în urmă
Rămășițe dintr-un rest de grimasă, o licărire albastră din ironia ta,

O izbucnire în răs care provoacă ninsoarea
Mișcările tale lente și moi degetele jucându-se cu mâneca hainei
Nu mi-a mai rămas din mine decât harta asemănărilor și deosebiriilor dintre noi
Câteva resturi de amintire dintr-un timp necunoscut
În care brațele tale se strâng în jurul meu ca pereții unui uter

Imaginea ta a rămas unicul meu adăpost,
Tu însemni acasă și sunt *homeless*

În lumina singurului lucru doar frumusețea ta mi se mai arată...
În rest mă mișc printre leșuri și munți de gunoaie
Printre torente de banalitate
În afară de căldura ta totul e angoasă...

O amnezie implacabilă mă ține înlănțuită de freamătul neliniștii tale
Nu mai deslușesc în oglindă decât un morman de bandaje care îmi înfășoară chipul
mutilat de dragoste

Îți aud lacrimile picurând peste carcasa de sticlă a dorințelor
Îți văd mâinile ciopliind icoane în lemnul putred al timpului
Îți transcriu în sângele meu poemele care îți cutreieră sângele

Numai pe tine te mai cunosc...

Tot ce mai știu despre mine

E trosnetul nervilor încinși până la incandescență de tăcerea ta

Și cât de mult aș vrea să plec din lume într-un desen de-al tău de copil...

Cenușăreasa

Câteva ore sau mai bine am fost imponderabilă
Lumea era o monedă de tinichea pe care o răsuceam în buzunar
Zăpezile topite îmi inundau bocancii, cineva îmi scâncea în spate
Aerul înghețat, crengile desfrunzite, întunericul transparent,
Necunoscuții care mă priveau preț de o clipă,
Tot ce atingeam cu privirea sau cu poalele paltonului se transforma în tine
Urmele pașilor prin mocirlă, griul care îmi invadea retina...

Trupul tău devenea uriaș, lua forma cerului, acoperișurilor, treptelor, copacilor
Iar eu vegetam în marsupiul tău

Câteva ore la marginea cărora se surpa prăpastia

Lovește-mă, insultă-mă, umilește-mă numai nu mă lăsa fără tine
Nu mă părăsi în mijlocul mocirlei care mi se scurge în oase
Nu mă lăsa pradă griului redevenit gri sub cerul învinețit de frig
Rămâi în sângele meu... prefer să-mi zdrelesc tâmplele în absența ta
Să mă las schingiuită de dor decât să petrec viața într-un cuib de îngeri străini

Nu mă lăsa orfană de privirea ta, de gustul răsului tău...
Prefer să mă muște buzele tale decât să mă sărute zeei
Te implor
Lasă-mă să-ți ador umbra

Să-ți ling cruzimile
Să-ți sărut mâinile cu care ai mângâiat alte femei
Să-ți strâng gunoiul
Lasă-mă să fiu Cenușăreasa ta
Nu mă forța să mă mărit cu prințul...

Greva foamei

*„Contrariul iubirii nu e ura e indiferența,
contrariul vieții nu e moartea e indiferența...”*

Sunt urâtă, mi se preling obraji pe asfalt, am mâinile mânjite de noroaiele disperării
Plâng cu genunchii, cu coapsele, cu gleznele
Sânii mi se sfărâmă ca niște bucăți de cretă
Buzele îmi sângerează de dorință

Ard ca o păpușă de paie pe stâlpul indiferenței tale

Tu ești frumos eu sunt urâtă

Viața mea e o sală de tortură

Viața ta e o călătorie însoțită prin neantul în care viermuiesc nălucile

Tu ești senin, eu sunt un monument de suferință

Ție nu îți pasă, pe mine mă doare fiecare răsuflare

Tu ești frumos eu sunt urâtă

Dar cel puțin eu trăiesc, mie nu mi-e frică să îmi fie frică

Eu nu văd în dragoste o pușcărie

Eu mă scufund în beznele singurătății și mă iubesc acolo în taină cu tristețea ta

Cu toate chipurile tale abandonate la marginea drumului

În fiecare zi un bărbat necunoscut smulge o bucată din tine și o înfulecă

Tu ești înlănțuit de sirene, eu sunt liberă

Tu ești mort eu sunt vie

Tu nu știi nimic, eu știu totul

Iubirea mea te cunoaște, tu habar n-ai cine ești

Indiferența ta m-a transformat într-o creatură diformă

Într-un monstru beteag pe care îl latră copii și-l afurisesc bătrânii

Tu ești frumos doar pentru că te iubesc eu

Indiferența ta e pâinea mea cea de toate zilele

Dar în curând voi intra în greva foamei...

Secvențe de toamnă

În dimineața asta Îndoiala e tandră și senină și plină de făgăduință ca sărutul unui înger.

Mă ia în brațe și îmi linge rănille, nu-i nimic, lasă, nu contează că te-ai înșelat...

Sau nu.

Nu contează că el e o parte din tine, o vom amputa fără durere.

Nu contează că el e mâna cu care pipăi cerul, îți va crește alta în scurt timp.

Imaginea lui e ghiuleaua cu lanț care te menține în infern.

Te zbați în năvodul amăgirilor lui.

Ceea ce aveți în comun e abia presimțit, ocult, exilat în ficțiune, dizolvat în strări crepusculare...

Am să fiu lângă tine, am să te ajut să te eliberezi de el, îmi șoptește Îndoiala.

Îți promit că totul va decurge sub anestezie...

Pentru o vreme vei uita cine ești, dar îți vei reaminti, te asigur.

Deîndată ce nu-ți vei mai căuta aripile în locul din care a fost extirpată fantoma lui.

Îmi aduce o oglindă, privește...

Zăresc pe chipul meu frumusețea pe care am crezut-o a ta.

Și undeva într-un plan îndepărtat mutra ta confuză, abulică, urâțită de activitățile recurente.

Îmi trec mâna prin buzunarul în care țin cheia de la ghiuleaua cu lanț.

Îmi amintesc că sunt liberă.

Noi fabricăm realitatea întotdeauna.

În dimineața asta Îndoiala îmi aduce micul dejun pe tavă și îmi prevestește orizonturi luminoase...

Liniștea mi se arată în rochie albă, ademenitoare ca ispita.

Azi nu am chef să fabric elixirul care întreține mitul îngemănării dintre noi.

Gemenii resimt de obicei aceleași chemări.

Azi îmi pot spune cu tandrețe că nu te cunosc... nu știu cine ești.

E adevărat că nici tu nu știi, dar nu e treaba mea.

De obicei am mâinile înghețate.

Îndoiala mi se cuibărește în podul palmelor și îmi suflă în ele până se încălzesc.

Mi-ar putea ține de urât o vreme, i-aș povesti câte și mai câte...

Ce bine e aici la tine, îmi spune, uite ce scorbură verde ai

Ce amurguri sublime se perindă prin fereastra ta

Ce frumos te doare,

Ce muzică divină răzbate prin ziduri

Ce vânturi calde îți întorc paginile cărților

Ce ce gust plăcut are tăcerea în odaia ta

Ce sexi e bufonul tău tragic

Uite cum mișcă luna cuvintele scrise și le schimbă sensurile

Mai rar așa ceva, îmi spune Îndoiala și mă sărută pe frunte.

O privesc în ochi. O cunosc mai bine decât te recunosc pe tine

În gesturile tale amenzice
În scorbura ta cenușie, în răsăriturile banale care îți vizitează fereastra
În liniștea bolnavă care te ține în brațe
În muzicile ploioase care îți picură din degete
În neputința ta de-a plânge
În gustul amar al tăcerii tale
În bufonul nesărat și ursuz
Cu care te întovărășești prin lume
Azi voi ieși în parc cu Îndoiala, să fim martore la căderea frunzelor...

Intermezzo:

Trupul tău eteric încă mă atinge mai aieva decât orice prezență
Suntem singurele două exemplare din specia noastră
Nu avem de ales decât neantul

Rugăciune

Doamne fă în așa fel

Ca ea să îl mângâie așa cum l-aș mângâia eu.

Trimite-i prin buzele ei sărutările mele

Fă un miracol ca ea să-i surâdă așa cum aș face-o eu

Ca să nu-i fie niciodată străină

Fă cumva ca ea să-l pivească cu ochii mei

Să-l strângă în brațele mele

Ca să alunge stafile Spaimei

Și-atunci când frigul i se varsă în sânge

Imaginea ei să-i țină de cald

Să-i lumineze pașii când întunericul îl împresoară de pretutindeni

Doamne ajut-o să ajungă până în beciurile singurătății lui

Ca să-l poată ține de mână

Să străbată toate cerurile care îi despart

Atunci când mă strigă pe numele ei

Doamne, fă cumva

Să nu-i fie niciodată foame

De dragoste

Vacanță

În dimineața asta îmi iau vacanță nu mă mai ocup de invocații

În dimineața asta nu te vreau, nu te recunosc

Nu mă mai holbez ca la sfintele moaște

La ochii tăi în care am întrezărit privirea mea de adolescentă

Mă dezic de gesturile noastre gemene...

Îți retrag medalia de erou al copilăriei mele

Azi nu mai târăsc după mine molozul remușcărilor,

Nu mai duc gunoiul frustrărilor până la groapa de la capătul timpului

Nu mă mai las biciuită de stafia a ce ar fi putut să fie

Nu îmi mai vâr mâinile îndrăgostite în cleiul îndoielilor

Nu mai car în cârcă sacii ticsiți cu dorințe măcelărite

Azi mă relaxez, mă odihnesc

Nu mă mai lupt pentru tine cu indiferența ta

Îmi spun cu toată convingerea că dacă ar locui altcineva în corpul tău ai putea fi
urât

Si nu am de unde să știu că tu nu ești de fapt altcineva

Decât cel pe care m-am deprins să-l ador prin tine

Admit că aburul lăcrămos din ochii tăi poate fi și expresia a ceva necunoscut mie...

Mă distrez pe rupte

Mă amuz de orbirea ta, mă scălămbăi, țopăi, scot limba sub ochii tăi împietriți
Îți țip la urechile surde toate revoltele care îmi plumbuiesc oasele și îmi înfundă
plămâni

Mă prăpădesc de răs

Azi nu te iau în serios, nu iau în serios nici tânguiriile mele de ieri,

Nici amenințarea cutremurului care stă la pândă

Mă bucur de soare, de libertate...

Ascult simfonia a șaptea a lui Dvořák și nu mă gândesc la tine

Măine mă așteaptă o zi grea, o zi obișnuită, o zi mohorâtă

În care voi urla de dorul tău ca o fiară înjunghiată

Mă voi prosterna iar în fața privirii tale suave, pierdute

Mă voi gudura de gesturile noastre gemene

Îmi voi lua iar la purtare fața fericit-disperată. . .

Sala de tortură

Sala de tortură își schimbă înfățișarea
Uneori arată ca un câmp cu maci, alteori ca un munte în amurg
Ca un patinoar din sălbăticie
Ca o ceață hipnotică într-o dimineață de noiembrie
Sala de tortură e mereu scăldată în lumina privirilor tale
Car în cârcă îngerul bolnav, ajută-mă
E rănit, abia mai răsufă, ajută-mă
Are temperatură mare
Numai noi doi îl putem vindeca altfel moare
Dar tu treci mai departe ca și cum n-ai realiza că exist
Îngerul e în comă mă văd nevoită să-mi denunț păcatele
Să recunosc pe șleau că te-am inventat până în cele mai mici amănunte
Că ți-am atribuit sufletul altcuiva...
Trebuie să-mi mărturisesc prăpastia dintre noi
Să dau ochii cu cruzimile tale, să-ți măsoz nepăsarea în ani lumină
Să mă lepăd de tine
Îngerul dă semne că-și revine, scutură din urechi, sughiță
Încerc să mă țin tare, să rostesc adevărul
I-am jupuit îngerului chipul și ți l-am cusut ție pe față

I-am smuls inima și ți-am pus-o ție în piept

Recunosc...

Însă exact atunci o mână nevăzută începe să mă biciuiască

Nu te iubesc rostesc scrâșnind din dinți, n-am nici un motiv...

Pe el îl iubesc doar pe el.

Îngerul suspina și-și vine încetîșor în simțiri

Însă o hoardă de torționari invizibili se năpustesc asupra mea și mă sfâșie

Ceea ce văd în tine e doar o închipuire, o eroare, o iluzie optică

În realitate ai treburile tale, iar eu te bruiez cu probleme cu îngeri...

Mărturisesc eroic, dar știu că n-am să rezist până la capăt

Un clește îmi smulge aripile

Tu ești un om ca oricare altul, îngaim ștergându-mi sângele de pe buze

Ești doar o rătăcire prin labirintul singurătății

Un ciocan îmi sfărâmă brațele

Tu nu ești decât un bărbat printre milioane de alți bărbați

O menghină îmi rupe picioarele

Nu te iubesc, te văd așa cum ești

Îți văd petele negre de pe față, mâinile murdare de colbul deșertăciunilor

Ți-am dat pe nemeritate omagiile care i se cuveneau lui... rostesc epuizată

O mașină de ras mă tunde chilug

Îngerul devine tot mai vioi cu fiecare păcat recunoscut

O voce ticăloasă îmi urlă în timpane să arunc pe foc toate relicvele

Să-ți distrug toate urmele dacă tot recunosc că ești un străin

Mă pune să jur că n-am să te mai caut niciodată
Că voi îndepărta orice ispită...
Mă pune să semnez că n-am să-ți mai pomenesc numele în rugăciuni
Că n-am să-ți mai colind toamnele că n-am să mai inventez pentru tine nici o poveste
Și atunci mă năpustesc cu furie asupra îngerului și îl sufoc cu mâna mea
Scena se repetă aproape în fiecare zi
Sala de tortură e mereu altundeva, altcumva
Intru într-o bibliotecă mă așez pe scaun la un concert și mă pomenesc în ea
Făc câțiva pași prin parc mă plimb pe malul apei și dintr-odată lacul se preschimbă...
Sala de tortură poate lua orice formă, imprevizibil
Seamănă când cu un local de noapte, când cu un sanatoriu, când cu o tablă de șah
Când cu un teren de luptă, când cu o chilie de schimnic
Dar cel mai bine aduce cu o sală de așteptare.

Profeție de toamnă

Probabil că o să ne întâlnim într-o duminică de toamnă mucegăită
O să imi adulmeci dorințele pe furiș și stingher
Mimând inocent atmosfera de regăsire tardivă
Eu am să pledez înfocat pentru eresul jumătăților de măsură
Stigmatetele fericirii vor sângea și ne vor posedea ca niște duhuri rele
O să-mi spui iar că sunt Alaska ta în duminica-aceea plină de zoaie
Și am să mă prefac că te cred
Ca și cum te-aș mai putea dori trist și desculț fugărindu-mi umbra prin ploaie
Când vor cădea împușcate minunile și nu ne va rămâne decât un rest de tăcere
amară

Ne vom dezmiarda rănile pe îndelete cu palme de sare
Îți vei zdreli nebunește tâmplele în sânii mei de metal
Într-o duminică de octombrie când va ploua banal și urât

Vom bandaja stelele, florile, sunetele
Biciuiți de vântul melancoliei

Am să te adorm cu un basm inspirat din peisajul contemporan
O poveste cu amați fără chip cu suflete bolnave de cancer,
Cu camere de spital în care un erou de doi bani e răstignit an de an

Cu mânăstiri în care trag să moară curve batrâne și deprimare
Delirând cu sfințenie despre fantoma unor iubiri de budoar
O sa-ți descânt sângele cu o mie de bancuri – fără umor fără poante
Nu există nici o stea norocoasă, doar o armată de îngeri beți într-un bar
Săruturile tale închipuite colonizându-mi sufletul cu riduri
Pustietatea orașului, pustiul din gânduri, câteva turme de câini rătăciți
O cazarmă cu vise sinucigașe, câteva păsări văduve într-un cadru autumnal
Și-o pușcărie fictivă cu chipul tău rasărindu-mi prin ziduri
Asta e tot, traversăm înot – lunatici și singuri – oceanele de răbdare
Nici măcar nu ești unicul bufon posibil și asta doare mai rău decât toamna
S-ar putea să nici nu mă mai găsești pe podul de lavă din amintire
S-ar putea să nu mă recunoști în cenușa prezentului printre atâtea noroaie
S-ar putea chiar să-ți fie frică de mine sau milă sau Dumnezeu știe mai ce
Când vei vedea ca bufonul ce sunt nu e dispus să-ți lingă palmele
Că sufletul câine din mine te va mușca de obraz mârâind în silă „de ce?”
Pe-un pod fără nume într-un amurg vulgar și rece la sfârșit de octombrie.

Profil

Ilinca Bernea

ILINCA BERNEA (Ilinca Mihaela Dobrescu) s-a născut la 21 iulie 1974, în București, unde a urmat liceul la „Colegiul Național Sfântul Sava“ (1988–1992); studii superioare: *regie de teatru* (la Universitatea de Arte Teatrale și Cinematografice „I. L. Caragiale“ din București, 1992–1996; diplomă de licență 1996) și *filosofie* (doctorat în filosofie, specialitatea: estetică; teză de doctorat „Expresie artistică, empatie și avatarurile eului“, susținută în 2005, la Institutul de Psihologie „Mihail Ralea“ al Academiei Române);

ocupații principale: regizoare de teatru¹, scriitoare (poezie, proză scurtă, roman, dramaturgie originală și dramatizări, scenarii de teatru și film, eseuri), traducătoare, redactoare (emisiuni de informație culturală TV, publicații electronice);

publicații: în periodice (poezie, proză, eseuri, critică de teatru): „Contrapunct“ (debut cu poezie: 1990), „România literară“ (poezie: 1991–1997), „Scena“ (critică de teatru) etc.; e-texte: „Ignoranții, manifest al poeziei libere“, în: „Cartea virtuală – 50 de volume: literatură română contemporană“, Noesis, București 2001 [DATA CD]; colaborări *online* la LiterNet (România²), *équivalences* (Olanda³), *Levure littéraire* (Franța⁴), etc. V. și blog-urile *wordpress* ale autoarei la [Artă, cultură, societate](#), resp. [ILinkArs](#).

¹Stagiunea 1994–1995: regia spectacolului-examen „Setea și foamea“ de Eugène Ionesco (Teatrul Odeon, București, scena POD), stagiunea 1995–1996: fragmente de spectacol (regie, scenografie): „Cum vă place“ de William Shakespeare (Teatrul Odeon, scena POD), stagiunea 1997–1998: regia spectacolului „Cu ușile închise“ de Jean-Paul Sartre (Teatrul „Maria Filloti“ Brăila; turneu: Teatrul Odeon, Sala Majestic, în octombrie 1997), etc.

²<http://www.liternet.ro>

³<http://www.equivalences.org>

⁴<http://levurelitteraire.com>

volume:

„Legile hazardului“ (versuri), Cartea Românească, București 1997

William Shakespeare “Six Sonnets” (a bilingual edition), equivalences, Nijmegen 2002 [colecția « Rencontres »] (reprint: equivalences, Nijmegen 2003)

„Poeme în mi bemol major“ (versuri), equivalences, Nijmegen 2002 [colecția « LiterNet »] (reprint: equivalences, Nijmegen 2003)

„Iubiri în cămașă de forță“ (povestiri), Cartea Românească, București 2003

„Piatra erotică“ (versuri), Vinea, București 2003

„Legende androgine“ (roman), Cartea Românească, București 2004

„Semnul lunii“ (roman), Cartea Românească, București 2006

„Experiment“ (teatru), equivalences, Nijmegen 2006 [colecția « Thalia »]

„Alma Musica“ (povestiri), Dacia, Cluj-Napoca 2010

„Tratat de estetică a durerii“ (versuri), Dacia, Cluj-Napoca 2010

„Cutia neagră“ (roman), Moldova, Iași 2015.

îi plac:

„Motanii, scortîșoara, vioara, caleidoscopul, ceaiurile aromate, muzica clasică, literatura și filmele SF, prăjiturile cu marzipan, paltonul bunicii, raționalistii, dansul contemporan (nu că așa fi în stare), poezia și pictura moderne, bijuteriile din argint și din lemn, vitraliile, librăriile Cărturești, moda Charleston, parfumurile complicate, înotul, patinajul, Plaiul Foi, am mai zis motanii, teii, fotografiile vechi, căsuțele barometru, amerindienii, individualismul, basmele, prietenii mei, Bavaria, munții, ecologia, paci-fiștii, muzica țigănească rusească, germană, poloneză, stilul gotic, Bratislava, Brașovul,

pelerina pe care o purta Marguerite Yourcenar la bătrânețe, țigările mentolate, trezitul cu noaptea în cap, mansardele, miturile, primăvara, științele dispărute, *Bauhaus* (trupa englezească), folclorul autentic, gânditorii existențialiști, târgurile artisanale, leagănele, casele vechi, iedera, florile de gheață, apele curgătoare, pietrele transparente, jucăriile de lemn, răsăriturile, aniversările, focile, vidrele, tigrii, nuferii, lămpile, brazii, bicicletele, podurile, zăpada, adolescenții, bătrânii, Muntele Galben din China, cutiile muzicale, jocurile logice, parabolele, lumina, casele și culorile din Bruges, bărbații britanici, călătoriile imaginare, diafilmele, verdele, simfoniile clasice etc.“

nu îi plac:

„Reptilele, toamna, pisălogii, nopțile albe, țările nordice, freudienii, poeziile fără metafore, Biblia, yoghini de oraș, Mozart, tangoul, opereta, oamenii politici români, snobii, materialiștii, economiștii, misoginii, free-jazzul, birocrația, pedanții, mașinile, supermarketurile, avioanele, discotecile, moda contemporană, cercurile mondene, academismele epatante, exaltații, misionarii, popii, psihologii, fustele scurte, codul bunelor maniere, abuzul de neologisme în texte, clișeele de feminitate și masculinitate, televizele, manelele, emisiunile de divertisment, intelectualii aserviți puterii, demagogii, insectele, florile artificiale, mobila de la Ikea, marea și sibolurile care îi sunt asociate, peșterile, superstițiile, cultul maternității, ideea generală despre familie și căsătorie, dogmele religioase, științele pozitive, « esoteriștii » care se dau în spectacol la TV, apologii sentimentalismului, noțiunea vulgară de romantism (sinonimă idilicului), bețivii, cenaclurile de poezie, arta contemporană, declarațiile de dragoste, cosmeticele, mușchii lucrați artificial, curele de slăbire, cei care își încep frazele cu « știi care e problema ta », sfaturile necerute, abuzurile mamelor la adresa copiilor, cultul virginității, comunismul, galbenul, premiile, tămâia, invidioșii, victimele etc.“⁵

⁵Pentru detalii, v. Ilinca Bernea, [personale](#) și Gabriela Nicolescu, „Ilinca Bernea“, [IntelArt](#).

Cuprins

Reversul medaliei	5
Cum să ucizi poetul	6
Metamorfoze	8
Vei fi în stare?	10
Camera obscură	11
Intermezzo:	14
Labirintul	15
Travestiți în fluturi	16
O îmbrățișare perfectă	19
Stafia	20
La iarnă o să fie frig	21
Intermezzo:	23
Ipoteză	24
Legea destrămării	25

Bătrânețe	28
Reversul medaliei	29
Reality show	32
Anatemă	34
Copil cuminte	37
Atee	40
Apocalypsis	43
Molima	44
Al cincilea clown	46
Intermezzo:	47
Ocnașii singurătății	48
Angst	50
Efectul de fluture	53
Alter ego	55
Poveste de toamnă	56
Demonii rațiunii	59
La abatorul de suflete	63
Copilul nimănu	65
Lecție de muzică	67
Another dream	69
Neîntâmplătele vieți	70
Erezie în nobody's land	72
Bufon de curte	75

Alter ego	77
Periferia ta	78
Clepsidra lumii	80
Rugă fără har	81
Acolo unde se topesc sufletele	82
Celula răbdării	83
Corrida	84
În temnițele amintirii	85
Remiză	86
Rime nocturne	89
Natură moartă cu poem	90
Peisaj cu oglinzi	91
Mareele sihastre	92
Fuga	93
Solveig	94
Catharsis	97
Elegie	98
Zăpadă	100
Ursită	102
Eclipsa	103
Rugăciune păgână	104
Orfană de dragostea ta	105
Prima întâlnire	106

Uită	108
Intermezzo:	111
Exil	112
Gustul ploii	114
Poem fără mine	116
Cenușăreasa	118
Greva foamei	120
Secvențe de toamnă	122
Intermezzo:	125
Rugăciune	126
Vacanță	127
Sala de tortură	129
Profeție de toamnă	132
Profil	135
Ilinca Bernea	136

